

OPEN-ZIJN

door Dr A. SAMSOM

IEDERE TIJD HEEFT ZIJN EIGEN DEUGDEN en zijn eigen fouten. Waardoor en hoe zou ik niet in een paar woorden weten te zeggen, maar een paar jaar geleden kwam er een oude Christelijke deugd tot openbaring, de deugd van het openstaan voor anderen. Een mensch komt er zoo licht toe, openheid van anderen te eischen en zelf op een voetstuk te gaan staan; aan anderen, van wier zieleleven men niets weet, te vragen: „Ben je bekeerd?"; maar zoo moeilijk leert hij het, zichzelf te geven, zijn eigen zwakheden te erkennen en dan ook Gods werk aan de eigen ziel te laten zien. Om het met een oude uitdrukking te zeggen: wij moeten meer leesbare brieven van Christus zijn, brieven, die spreken tot het hart van anderen en geen examinatoren of rechters zijn. Het godsdienstig voetstuk helpt niemand, is noch hem, die er op staat, noch hem, die er naast staat, tot zegen. Laten wij maar zijn, die wij zijn, niet alleen tegenover onszelf, maar ook tegenover anderen.

Ik zette hierboven: open-zijn, maar evengoed had ik kunnen zetten: eerlijk-zijn. Als ik iets verberg en iets te verbergen heb, ben ik een oneerlijk mensch, kan ik niet open en rond mijn medemensch aanzien, kan er van al mijn overige mooie woorden geen zegen uitgaan. Als ik de blijdschap van het Christen-zijn wil smaken, dan moet ik eerlijk en open zijn.

Dergelijke gedachten vond ik in het mooie boekje van Ds Both „Arbeiders in Zijn oogst," dat ik zoo graag in veler handen zag. Hij opent voor ons zijn zieleleven

en spreekt met ons van hart tot hart van de eerste tot de laatste bladzijde. En dan komt er heel wat voor den dag en worden veel dingen met man en paard genoemd, die onder ons voorkomen en waarvan ieder weet, dat het anders moest zijn en waardoor er zoo weinig van ons uitgaat. Ik denk aan: „zondige halfheid, gedeeldheid in mijn leven, een lastig zelfgevoel, een toenemend minderwaardigheidsgevoel." Wiens leven kent niet den strijd tusschen zelfingenomenheid en minderwaardigheidsgevoel? Een aan God overgegeven leven kon zoo mooi zijn, maar door mijn duistere gesloten levenskamers, door mijn ondienstvaardigheid en liefdeloosheid straalt er niets van uit.

Een andere vraag, die Ds Both aansnijdt, is deze: „Hoe staat het met ons morgengebed, hoe beginnen wij onze dagen en ook onze Zondagen?" Als wij zien, hoe in sommige gezinnen de man het huis uitrent, als moeder de vrouw nauwelijks beneden is, hoe 's morgens van een gemeenschappelijk lezen en bidden in den huiselijken kring in veel orthodoxe gezinnen in de praktijk niet veel komt, dan vragen we ons af: hoe gaat het dan in de stilte van de binnenkamer? Maar goed, aan het ontbijt gaat alles ordelijk en rustig toe, toch moet ik bekennen, dat het persoonlijk morgengebed en Bijbel-lezen in de binnenkamer al te vaak slordig en oppervlakkig gebeurt, zonder dat er het rechte contact is. Toch geve God mij en velen de kracht om getrouw te zijn, niet alleen in het werken, maar ook om stil te zijn tot God in het vroege morgenuur, opdat een Goddelijke glans zich uitbreide over mijn dagelijksch werk en opdat ik meer met blijde kracht vervuld worde om in mijn omgeving getuige van Christus te zijn.

Een reuze-kameleon van Madagaskar, die zijn verder leven zal doorbrengen in een Engelschen dierentuin. Het dier werd gefotografeerd met een veel kleiner soortgenoot, waardoor zijn afmetingen nog duidelijker spreken. Zooals men weet, bezit de kameleon het vermogen om van kleur te veranderen. De tong is het gevaarlijke wapen, dat dood en verderf brengt in de insectenwereld. Op ongelooflijk snelle wijze weet de kameleon daarmee zijn prooi te bemachtigen.